

pozůstalost, nýbrž pouze předpis Šu 650 obč. zák. o dalším odkazu, odpadá duvod, z kterého odvolací soud zamítl žalobní žádost, pokud obsahuje nárok na plnění. Tím jest vyvrácen právní názor napadeného rozsudku, že poslední pořízení Marie G-ové obsahuje nejen odkaz, nýbrž také příkaz po rozumu Šu 709 obč. zák. a proto není potřebí, zabývat se dalšími vývody odvolacího soudu, že zůstavitel může učiniti odkaz dvojími způsoby, buď výslovným jeho nařízením dědici, buď bez toho nařízení.

Čís. 5030.

Zájem na zjištění stavu jmění nebo dluhů neopravňuje o sobě k žalobě podle čl. XLII. uv. zák. k c. ř. s. Jest dále ještě třeba, by žalovaný byl podle občanského práva povinen, jmění nebo dluhy udati, nebo měl vědomost o tom, že jmění bylo zamlčeno nebo zatajeno.

(Rozh. ze dne 12. května 1925, Rv I 587/25.)

Žalobkyně, nemanželská matka, domáhala se na žalovaném, by předložil seznam svého nynějšího a dřívějšího jmění a příjmů počínajíc rokem 1904, udal, co jest mu o tomto jmění známo a by správnost a úplnost svých údajů stvrdil přísahou. V žalobě udala žalobkyně, že žalovaný uznal mimosoudně otcovství k jejímu nemanželskému dítěti, v r. 1904 narozenému, a že jest proto dle zákona (§ 1042 a 166 obč. zák.) povinen nahraditi žalobkyni náklady, jež vynaložila na výživu, výchovu a zaopatření dítěte, že žalovaný má slušný majetek ve výši žalobkyni neznámé a že proto žalobkyně má zájem na zjištění jmění žalovaného. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Právo k žalobě podle čl. XLII. uv. zák. k c. ř. s., které jest předmětem tohoto sporu, předpokládá podle prvního odstavce tohoto článku závazek žalovaného dle předpisů občanského práva, udati stav jmění aneb dluhu, a jest dle druhého odstavce tohoto zákonného ustanovení k uplatnění tohoto práva pouze ten oprávněn, kdo má soukromoprávní zájem na zjištění jmění aneb dluhu. Opírajíc se o toto ustanovení zákona žádá žalobkyně, by žalovaný udal stav svého jmění odůvodňujíc to tím, že jako nemanželská matka hodlá požadovati od žalovaného náhradu za náklady, které jí od roku 1904 vznikly výživou, výchovou a opatrováním syna Karla, jehož nemanželským otcem jest žalovaný, dle Šu 1042 a 166 obč. zák. a že má tudíž soukromoprávní zájem na zjištění jmění žalovaného. Všim právem neuznal soud procesní toto odůvodnění žalobního nároku za dostatečné a zamítl žalobu. Právní jsoucnost nároku, jež žalobkyně hodlá proti žalovanému podle Šu 1042 a 166 obč. zák. uplatňovati, jest závislou jediné od výše skutečně učiněných nákladů na dítě a bude věcí žalovaného, uplatňovati námitkou nepřiměřenost těchto nákladů se stanoviska Šu 166 obč. zák. a tuto námitku za současného udání stavu jmění, pokud se týče příjmů odůvodniti. Z uvedených předpisů občanského zákona nelze vyvozovati závazek žalovaného k udání výše majetku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací soud sdílí právní názor odvolacího soudu a poukazuje dovolatelku na správné důvody napadeného rozsudku s dodatkem, že dle druhého odstavce čl. XLII. uvoz. zák. k c. ř. s. jest k žalobě ve smyslu prvního odstavce tohoto článku ovšem oprávněn, kdo má majetkový zájem na zjištění stavu jmění nebo dluhů, než tímto ustanovením nebyl nikterak změněn aniž seslaben předpis prvního odstavce uvedeného článku, že složití vyjevovací přísahu jest povinen pouze ten, kdo dle občanského práva má povinnost, udati jmění nebo dluhy nebo kdo má podle domnění vědomost o zamlčení anebo o zatajení jmění. Názor dovolatelky, že žalobu dle čl. XLII. uvoz. zák. k c. ř. s. může podat každý, kdo má majetkový zájem na zjištění stavu jmění nebo dluhů, odporuje tedy nejen doslovu, nýbrž i smyslu uvedeného místa zákona. Dovolatelka neprokázala jeho předpokladu a proto právem nebylo její žalobě vyhověno.

Čís. 5031.

Správce pozůstalosti jest oprávněn podati žalobu na vyklizení nemovitosti, náležející (částečně) do pozůstalosti, aniž by k tomu potřeboval svolení pozůstalostního soudu.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n.).

Dobrodiní Šu 6 (2) zák. nepožívá ten, v jehož prospěch se vzdal dědic dědictví.

(Rozh. ze dne 12. května 1925, Rv I 634/25.)

V domě, náležejícím spoluvlastnický Josefu G-ovi a pozůstalosti po Eleonoře G-ové obývala byt Ružena W-ová, s níž spolubydlela vnučka její Justina H-ová se svým manželem Františkem H-em. K dědictví po Ruženě W-ové přihlásila se matka Justiny H-ové, Kamila B-ová, vzdala se však dědictví ve prospěch Justiny H-ové. Žalobě Josefa G-a a pozůstalosti po Eleonoře G-ové proti Františku a Justině H-ovým o vyklizení bytu bylo oběma nižšími soudy vyhověno, odvolacím soudem z těchto důvodů: Pokud se týče formální výtky, že spolužalující pozůstalost Eleonory G-ové nepředložila soudního zmocnění k vedení sporu, sdílí odvolací soud právní názor soudu stolice prvé, že netřeba takového zmocnění dle Šu 6 c. ř. s., poněvadž jde o úkon obyčejné správy, k níž spolumajitel domu a manžel, jemuž byla, jak nesporno, dle Šu 810 obč. zák. svěřena správa pozůstalosti, jest po zákonu oprávněn (§ 145 nesp. říz. a §§ 233, 1238, 1190 obč. zák.), zejména, když podání žaloby v záležitosti řádné správy domu není uvedeno mezi úkony, k nimž požaduje zákon v Šu 145 nesp. říz. zmocnění soudu a předpis Šu 129 poslední věta nesp. říz. jako výjimečný nelze obdobně rozšiřovati. Ostatně žalující strana dodatečně a nadbytečně předložila od soudu pozůstalostního zmocnění ke sporu, pokud se týče dodatečné schválení zahájeného již sporu, čímž domnělá vada řízení, i kdyby tu byla, byla by dle §§ 6 a 7 c. ř. s. napravena. Věcně odvolání neobstojí. Směrodatným pro řešení sporu jest předpis Šu 6 zákona o